

jaroslava blažková
happyendy

ASPEKT

ASPEKT
knižná edícia

Jaroslava Blažková (1933) vstúpila do slovenskej literatúry v šesťdesiatych rokoch. Jej knihy – *Nylonový mesiac* (1961, 1963, 1965, 1967), *Jahniatko a grandi* (1964), ako i knihy pre deti – vyvolali búrlivé diskusie.

Blažková v roku 1968 emigrovala do Kanady a následne ju vymazali z dejín slovenskej literatúry.

V roku 1997 Aspekt vydal výber z jej próz pod názvom *...ako z gratulačnej karty...* Kniha *Svadba v Káne Galilejskej* obsahuje diela zo 70. až 90. rokov. Texty knihy *Happyendy* vznikali v rokoch 2002 – 2005, keď autorka opatrovala ťažko chorého manžela.

Trvalou súčasťou Blažkovej tvorby sú knižky pre deti. V reedícii vyšli *Rozprávky z červenej ponožky* (Q 111, 2002), celkom nové sú *Minka a Pyžaminka* (Aspekt 2003) a *Traja nebojsovia a duch Miguel* (Q 111, 2003).

jaroslava blažková

---

happyendy

ASPEKT

Jaroslava Blažková
Happyendy

Vydalo Zájmové združenie žien Aspekt
Mýtna 38, 811 07 Bratislava
tel./fax: 02/5262 4621-3
aspekt@aspekt.sk
www.aspekt.sk
roku 2005 ako svoju 68. publikáciu.

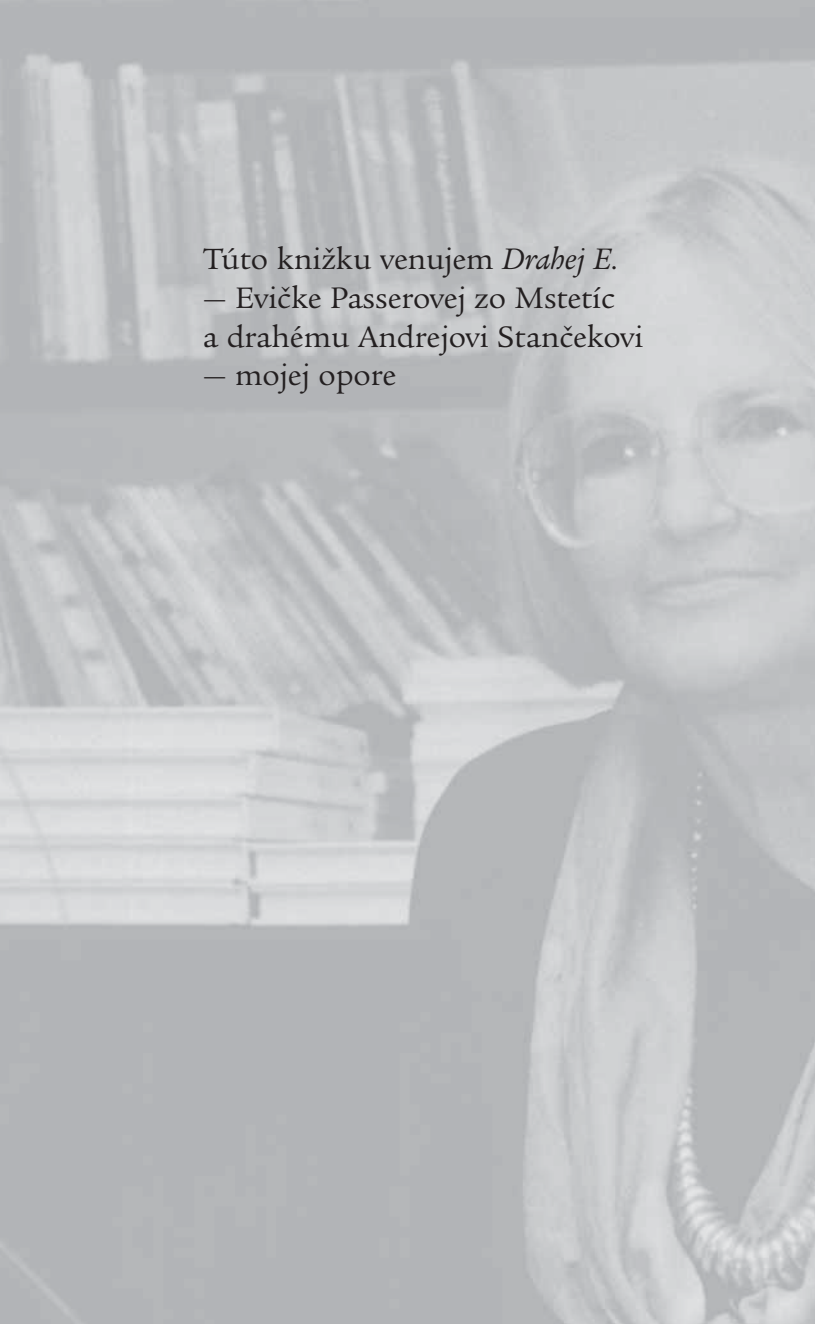
Kniha vyšla vďaka podpore
Ministerstva kultúry Slovenskej
republiky, ako aj vďaka dlhodobej
podpore v rámci Regionálneho programu
nadácie

 HEINRICH BÖLL STIFTUNG
pre ženy v strednej Európe.

Copyright © Jaroslava Blažková 2005
Foto na obálke: Peter Procházka
Cover design © Layout JS. 2005

Tlač VALEUR, s.r.o., Dunajská Streda

Prvé vydanie
ISBN 80-85549-56-5

Túto knižku venujem *Drahej E.*
– Evičke Passerovej zo Mstetic
a drahému Andrejovi Stančekovi
– mojej opore

o b s a h

- Bermudský trojuholník (9)
Kyanid (15)
Hazardy (25)
Čierne humory (37)
Myš (57)
Uvaríme si šodó (73)
Erazmus a dcéry (93)
Unikát (103)
„Pán kráľ, žaloba!“ (115)
Všetky moje zvieratá (127)
Orgovány (145)
Happyendy (161)
Štyridsať ružových plameniakov (173)
- Doslov (193)

BERMUDSKÝ TROJUHOLNÍK

D r a h á E . ,

pýtala si sa, ako sa veci u nás vyvíjajú, a ja som si zaumienila, že dosť bolo nárekov, odteraz Ti budem písať len veselo.

Môžeš si nás teda predstaviť takto. Žijeme na tej našej ulici v bermudskom trojuholníku. V domci oproti naľavo bývajú Holanďania, on bývalý školník, ona veľká semetrika, diriguje to tam ráznou rukou. Obom ťahá na osemdesiatku, školník má leukémiu. Počúvam naňho veľké sťažnosti. Buď spí, alebo si v suteréne leští topánky do krematória. Už sa nevie dočkať a baba zúri. Zatiaľ čo on je pod schodmi, ona hore chystá pomstu. Vymýšľa, kam si spolu vyrazia. (Má nejaké zdedené peniaze.) Študuje katalógy s morskými výletmi, jej vášeň je plavba – parníkom k Mexiku či k brehom Panenských ostrovov? Parníky jej lahodia, sú elegantné, netreba sa vláčiť s kuframi, trepať sa po hoteloch. Človek si sedí, sŕka na palube biele víno, a predsa je nepretržite v pohybe. Vlni ho vliekla do horúcich pekiel k Venezuele a potom si trpko sťažovala. Školník trucoval, ležal dolu v kabíne a spal. Aj teraz len spí (keď si práve nekefuje oblek do krematória) a odmieta s ňou

lietať po kresťanských spolkoch a roznášať po domoch zbožné pamflety o potrebe lásky k blížnemu.

Pravý roh nášho bermudského trojuholníka tvorí dom oproti, kde býval druhý školník z Británie, no už nebýva. Je v chorobinci (už dva roky, chorobince sú tu čertovsky drahý špás). Jeho žena ráta každý šesták, referuje o trubičkách, čo mu odvádzajú vodu z mozgu, a raz do týždňa za ním cestuje. Niekedy sa vracia plná nádeje, že už melie z posledného. Hadičky mu odpojili. Odváža domov jeho župan, papuče, ešte sa môžu hodiť.

Tri dni sa nič nedeje. Potom sa pýtam, ako sa darí Arturovi. „Ále,“ znechutene hodí rukou školníčka. „Predstavte si, zase sa pozviechal!“ A vezie župan a papuče nazad.

Spodný hrot trojuholníka je náš slovanský domec, kde sa mi môj brilantný muž po porážke premenil na vtáčika, bezmocného chudáčika. Ráta si prsty na pravej ruke a raduje sa, že ich má štyri. Do piatich nenaráta.

Tak žijeme v osudovom trojuholníku a ja si spomínam, ako sme sa kedysi dohadovali, kto je ten Godot v Beckettovom *Čakaní na Godota*. Nazdali sme sa, že asi boh, čo raz možno preda len zasiahne a posotí dvoch

absurdných klaunov z nezmyselných kopancov do zmysluplnejšieho variantu života, že pre nich predsa musí byť východisko.

Teraz sa obávam, že Godot je ktosi iný, starena s kosou, definitívne východisko. A po ňom? Bohvie, veď aj my sa dozvieme.

Predbežne školník oproti naľavo neúnavne leští topánky do krematória, školníčka napravo vozí župan s papučami tam a späť a roztrpčene sa sťažuje: „Tak prosím! Hentam na konci ulice muž umrel, znenazdajky, z ničoho nič! A my tu vyčkávame, vyčkávame, podaromnici!“

Ja zatiaľ varím vtáčikovi kašičky, umývam bezmocné ručičky, čo má každá päť prstov, no zrátané sú iba štyri.

Dumám o Godotovi. Váham, či ho vyzerať z obloka ako jar, ako poštára, a či ho odohnať nazad k Beckettovi a jeho absurdným klaunom. Keby tak človek vedel, čo si má želať.

Toto je, Evi, môj veselý list o nás a o bermudskom trojuholníku.

Objímam Ťa, napíš!
Tvoja Školníčka

KYANID

D r a h á E . ,

hoci sa nič nedeje a ja len hliviem, som veľmi unavená a čas sa mi prepadáva medzi prstami ako čierne zrnká ruženca namočeného do husacej masti. Aké hlúpe, aké márne, povedal by miláčik Čechov.

Vydržali sme, aj s päťdesiatimi miliónmi ďalších, ten veľký *blackout*. Dušičkovi som dala na noc baterku, ja som si svietila Mesiacom, o ktorom sa takto dokázalo, že nie je na elektrinu. [Náš päťročný Andrej: „Mamička, je Mesiac pánbožkova reklama?“ A Tvoj päťročný Myšič, keď si sa ho opýtala, „Myšičko, čím by si chcel raz byť?“ „Mamička, ja by som chcel byť motýľom.“]

Takto sa mi z pamäti vynárajú detské hlásky, zvlášť vítané v týchto skľúčených dňoch.

Najzaujímavejšie na náhle zhasnutej elektrine bolo, že sa zrazu rozľahlo neobvyklé ticho. Križovatky, pravdaže, takisto zhasli, takže autá zastali a ďalej sa len opatrne sunuli ta, kam skutočne museli. To hučanie, ktoré už často ani nevnímame — domčeky hlaholiace televíziou, sušičkami, vysávačmi a hulvátskou muzikou —, zrazu zmizlo.

Sedela som na verande, papradie je tohto

roku od mnohých lejakov bujné, rozťahuje sa tak, že sa mi v ňom liahnu malé dinosaury, a načúvala som tomu neslýchanému tichu, trochu desivému, strašidelnému. Hneď mi na dvere zabúchala suseda, Holanďanka, školníčka, a povedala, že Nostradamus to celé dávno predpovedal a ľudia sú taká háveď, že im pánboh čo nevidieť ukáže, kto nad svetom vládne! Jej pánboh, bez ktorého sa v troch vetách nezaobíde, znie vždy dosť pomstychtivo. Školník má tranzistor, takže už bola informovaná, že bez prúdu sú aj Toronto, New York, Baltimore, Ottawa, ale očakávaní teroristi vraj v tejto kalamite nemajú prsty. Vlastne nikto nič poriadne nevie, iba ona si je istá, že je za tým Nostradamus a pánboh, ktorý sa už na tento zvlčilý svet nebude dlhšie dívať. Potom mi hneď ponúkla čajník vriacej vody na kávu – majú liehový varič a ona je ináč obetavá stvora, vždy ochotná pustiť sa do reči aj do dobrých skutkov.

Vrátila som sa na verandu načúvať tomu neslýchanému tichu. Lenže ani to nebola pravda. Keď sa človek lepšie započúval, z parčíka za domom drnčali hordy cikád nalepených na ružovej kôre borovíc. No ony sú

hluk prírody, s ktorým sme my živáčikovia v príbuzenstve.

Už v detstve som si lámala hlavu, ako je možné, že také malé „strojčky“ vytisnú zo seba toľký hurhaj. A prečo? Z túžby? Sex, sex, sex? Jedno leto drncia a potom *nič*? Prečo? Maturitu mám dávno za sebou, a odpoveď stále nepoznám.

Ináč, Dušička je v navrátenom detstve veľmi milé a sladké bábo. Stále mi bozkáva ruky a neverila by si, aj lem sukne. Ako za čias trubadúrov, neviem odkiaľ sa to v ňom berie. Strašne na mne visí, nedovolí ani, aby som si odskočila po kávu, keď ju zabudnem kúpiť. V samoobsluže tlačím jednou rukou vozík, druhou za sebou ťahám starčeka, ktorý poslušne cupká a nepúšťa sa ma. Snáď si v tej svojej stálej úzkosti myslí, že kým som s ním, nič sa mu nemôže stať, azda ani smrť naňho nedočiahne. Možno by mi mal narásť hrebienok, že som nad ním odrazu získala takú moc. No nič mi nerastie.

Je celý vydedený a stratený, skrátka, dieťa, a ja som v role všemocnej, ale aj zviazanej mamy. Drása mi to srdce.

Ale sľubovala som Ti veselý list!

Chápeš, niekedy na mňa padá stiesnenosť,